

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 marca 2019 r.

sprawy **K. M.**,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 18 lipca 2018 roku, sygn. II Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 29 marca 2018 r.,
sygn. II K [...],

**1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł., wyrokiem z 29 marca 2018 r., sygn. akt II K [...], uznał K. M. za winnego sześciu czynów z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s., polegających na prowadzeniu i urządzaniu gier na automatach bez wymaganej koncesji na kasyno, poza kasynem oraz bez wymaganej rejestracji, za które wymierzył mu kary grzywny po 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł. Sąd wymierzył mu karę łączną grzywny w wymiarze 500 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł. Orzeczono nadto przepadek szeregu urządzeń do prowadzenia gier hazardowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu obrazę przepisów postępowania i obrazę przepisów prawa materialnego. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, a ewentualnie o uchylenie i uniewinnienie oskarżonego, bądź

uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z 18 lipca 2018 r., sygn. akt II Ka [...], utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca K. M.. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu naruszenie:

1. art. 17 § 1 pkt. 11 k.p.k. z zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez nieumorzenie postępowania ze względu na brak możliwości zastosowania krajowego przepisu technicznego, który nie został notyfikowany zgodnie z dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r (Dz.U.U.E.L. 1998.204.37 - ze zm.), a co za tym idzie depenalizacją czynu zabronionego przepisem zawartym w art. 6 ust. 1., art. 2 ust. 3 i 5 oraz z art. 4 ust. 1 pkt 1 ppkt a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.) w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. co powoduje, iż przedmiotowe uchybienie obowiązkowi notyfikacji przy przyjmowaniu danych przepisów technicznych stanowi uchybienie proceduralne, powodujące bezskuteczność tych przepisów, a więc mieści się w pojęciu „innych okoliczności wyłączających ściganie” w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., w szczególności, iż wynikają one z prawa europejskiego, którego zastosowanie jest indywidualnie rozpatrywane w każdej sprawie.
2. art. 17 § 1 pkt. 11 k.p.k. z zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez nieumorzenie postępowania ze względu na brak możliwości zastosowania krajowego przepisu technicznego, który nie został notyfikowany zgodnie z dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r (Dz.U.U.E.L. 1998.204.37 ze zm.), a co za tym idzie depenalizacją czynu zabronionego przepisem zawartym w art. 6 ust. 1., art. 14 ust. 1, art. 2 ust. 3 i 5 oraz z art. 4 ust. 1 pkt 1 ppkt. a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2015, poz. 612) w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. do czasu wydania wyroku przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 października 2016 roku, w sprawie C 303-15, co powodowało, iż oskarżony mógł pozostawać w przekonaniu, iż niedochowanie procesu notyfikacji wyłączało bezprawność jego zachowania wynikającą z art. 10 § 4 k.k.s., co z uwagi na odrębność

naruszenia obowiązku notyfikacji przepisów stanowi „inną okoliczność wyłączającą ściganie”.

Obrońca wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, a ewentualnie o uchylenie wyroku i uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Ł. wniosł w pisemnej odpowiedzi na kasację o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy K. M. jest bezzasadna w stopniu, który pozwolił na jej rozpoznanie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. Zarzuty sformułowane w kasacji wskazują na uchybienia o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych, co formalnie spełnia wymogi wynikające z treści art. 523 § 2 i 4 k.p.k. Zarzuty te jednak nie mogą być uznane za zasadne. Stanowią one zresztą powielenie zarzutów apelacyjnych, które zostały rozpoznane przez Sąd odwoławczy w tej sprawie. Przede wszystkim jednak kwestie poruszone w kasacji stanowiły przedmiot rozważań Sądu Najwyższego w szeregu analogicznych spraw, w których formułowano identyczne bez mała zarzuty i stwierdzić należy, że linia orzeczeń Sądu Najwyższego w tych sprawach jest ugruntowana i jednolita. Na podstawie tych orzeczeń, których zwieńczenie stanowi uchwała składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r., I KZP 17/16, uznać należy, że powoływanie się na argumentację zawartą w kasacji, co najmniej w odniesieniu do czynów popełnionych po 3 września 2015 r., jest niezasadne i nie może być podstawą uwzględnienia kasacji. Wyczerpujące omówienie tego zapatrywania znalazło się w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku, w którym Sąd odwoławczy przedstawił przekonującą argumentację w tej mierze, powołując się przy tym na orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Sądu Najwyższego. Brak jest podstaw do uznania, że zaskarżone rozstrzygnięcie wydane zostało mimo zaistnienia bezwzględnych przesłanek odwoławczych.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[aw]